

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 323

гр. Враца, 19.07.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на деветнадесети юли през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надя Г. Пеловска-Дилкова

Членове: Мирослав Д. Досов
Росица Ив. Маркова

като разгледа докладваното от Надя Г. Пеловска-Дилкова Въззивно частно
гражданско дело № 20221400500128 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.274 и сл. от ГПК.

Образувано е по частна жалба на П. ИЛ. П., ЕГН *****, с адрес: ***, чрез
адв. П.Н., срещу определение № 158/23.02.2022 г., постановено по гр.д. № 1481/2021 г.
по описа на Районен съд-Мездра, с което на основание чл.17 от Регламент (ЕО) №
2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 г. е прогласена липсата на международна
компетентност на българския съд – Районен съд-Мездра, за разглеждане и произнасяне
по иска, с който е сезиран – за възстановяване на родителските права на ищеца по
отношение на малолетното дете ПР. П. П., производството по образуваното
гражданско дело е прекратено и е указано, че компетентният съд, който следва да
разгледа и реши спора е съответният съд на компетентната държава-членка на ЕС – в
случая на Федерална Република Германия.

В жалбата се твърди, че обжалваното определение е неправилно и се иска
неговата отмяна от въззивния съд и връщане на делото на районния съд за
продължаване на съдопроизводствените действия.

Въззивникът е посочил, че е баща на детето ПР. П. П., родено на *** г. е гр.***,
Германия, а негова майка е Р.Г.Б-К.. Изложил е, че с решението на Районен съд гр.***,
постановено на 20.02.2015 г., признато в Република България на основание чл.21 от
Регламент (ЕО) № 2201/2003, той и майката на детето били лишени от родителски
права и им е определен режим на лични отношения с малолетната им дъщеря един път
на шест месеца. На детето е назначен настойник – служба за деца и юноши в гр.***,
където същото е било изведено от семейната си среда и е настанено в приемно
семейство.

Посочва се, че а 13.05.2015 г. П. ИЛ. П. е довел детето П.П. в България, като

през 2017 г. то е настанено в КСУДС ЦНСТДМ без увреждания 1 – гр.*** със заповед на ДСП – Благоевград, в следствие е настанено с Решение от 21.03.2018 г. на Мездренския районен съд по гр. дело № 144/2018 г. за срок до промяна на обстоятелствата. С Решение № 133/14.06.2019 г. по гр. дело № 449/2019 г. Мездренският районен съд е постановил настаняване на детето за срок от една година в КСУДУ ЦНСТДБУ-1 – гр.***.

Твърди се, че от 13.05.2015 г. детето П.П. се намира на територията на Република България и в този смисъл неговото постоянно местопребиваване е на територията на Република България. Посочва се, че по делото е приложено като доказателство писмо изх.№ 0604-94П-00-1593/22.07.2021 г. от ДСП-Мездра, с което се уведомява бащата, чрез адвоката му, че от Централния орган на Германия до Централния орган на България – Министерство на правосъдието с позицията на немския орган за закрила на детето, че е съгласен да не настоява за връщане на П.П. в Германия, ако в България бъде установено настояничество над детето, но такова липсва по делото.

Навеждат се доводи, че съгласно чл.8 от Регламента съдилищата на държава-членка на ЕС са компетентни по делата, свързани с родителската отговорност за детето, ако то има обичайно местопребиваване в тази държава-членка по времето, когато съдът е сезиран /в този смисъл и решение на С. от 16.01.2018 г. по дело № С-607/17 г./. Твърди, че в случая е безспорно, че обичайното местопребиваване на детето към момента на сезиране е било в Република България. При тези обстоятелства се посочва, че релевантният момент съгласно чл.8 е този на сезирането, а не последващ такъв, компетентността по силата на Регламент (ЕО) № 2201/2003 е на българския съд и произнасянето от този съд със съдебно решение по спора не е недопустимо. Още повече, че същият съд вече се е произнасял досежно детето, охранявайки неговия интерес. Считат, че в настоящия случай е в интерес на детето то да бъде отглеждано от своите биологични родители и подобна институционализация за продължителен период от време не е в негов интерес. От друга страна се сочи, че именно българските институции са предприели мерки детето да не се връща в Германия, то се е установило трайно в страната и често общува с баща си и неговите роднини.

Отделно от това считат, че компетентността на немския съд е загубена по смисъла на чл.9 от Регламента, който предвижда запазване на компетентност за определен срок. Посочва се, че съгласно чл.10, в случай на неправомерно отвеждане или задържане на дете, съдилищата на държавата-членка, в която детето е имало обичайно местопребиваване непосредствено преди неправомерното отвеждане или задържане, запазват своята компетентност докато детето придобие обичайно пребиваване в друга държава-членка, какъвто е настоящият случай.

В този смисъл счита за неправилно позоваването от РС-Мездра на Регламент /ЕО/2201/13 г. на Съвета доколкото П.П. е лице с българско гражданство и нейното

обичайно местопребиваване е на територията на Република България от близо седем години. Счита, че посоченият регламент не следва да се прилага и не е относим към настоящия спор, както и че делото е подсъдно на съда, който е сезирал с исковата си молба с правно основание чл.135, ал.2 във вр. с чл.122 от СК.

Излагат се съображения, че дори и съдът да приеме, че делото следва да се гледа от немския съд, което не е удобно за страните и не е в техен интерес, за такива случаи е предвидено специалната процедура на чл.15 – „Прехвърляне в съд, който е по-подходящ за разглеждане на делото“, като се цитира процесната разпоредба.

При тези доводи се иска обжалваното определение да бъде отменено и делото да бъде върнато на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Настоящият съдебен състав, след като съобрази данните по делото и изложениите от районния съд мотиви относно подсъдността на делото, намира следното:

Районен съд-Мездра е бил сезиран с искова молба вх.№ 2433/22.11.2021 г., уточнена с молба вх.№ 18/05.01.022 г., от П. ИЛ. П. от гр.Ботевград срещу детето ПР. П. П., представлявано от настойника ИВ. С., директор на КСУДС ЦНСТДМ без увреждания 1 – гр.***, с искане да му бъдат възстановени родителските права над малолетното му дете ПР. П. П., родено на *** г. в гр.***, Германия, поради отпадане на основанията за лишаването му от такива.

В обстоятелствената част ищецът е посочил, че е баща на детето ПР. П. П., родено на *** г. в гр.***, Германия, а негова майка е Р.Г.Б-К.. Изложил е, че с решението на Районен съд гр.***, постановено на 20.02.2015 г., признато в Република България на основание чл.21 от Регламент (ЕО) № 2201/2003, той и майката на детето били лишени от родителски права и им е определен режим на лични отношения с малолетната им дъщеря един път на шест месеца. На детето е назначен настойник – служба за деца и юноши в гр.***, където същото е било изведено от семейната си среда и е настанено в приемно семейство.

Посочва се, че а 13.05.2015 г. П. ИЛ. П. е довел детето П.П. в България, като през 2017 г. то е настанено в КСУДС ЦНСТДМ без увреждания 1 – гр.*** със заповед на ДСП – Благоевград, в последствие е настанено с Решение от 21.03.2018 г. на Мездренския районен съд по гр. дело № 144/2018 г. за срок до промяна на обстоятелствата. С Решение № 133/14.06.2019 г. по гр. дело № 449/2019 г. Мездренският районен съд е постановил настаняване на детето за срок от една година в КСУДУ ЦНСТДБУ-1 – гр.***. И бащата П.П. и майката Р.Б-К. обжалват заповедите на ДСП-Благоевград, но съдът потвърждава заповедите и не уважава волята на родителите, тъй като са родители с компрометирани родителски права.

Излагат се съображения, че съгласно чл.135, ал.2 от СК родителят, който е лишен от родителски права, може да поиска от съда да му възстанови родителските

права, ако е отпаднало основанието, поради което е бил лишен от тях. Това означавало противоправното поведение на родителя, създаващо риск за отглеждането и възпитанието на детето, наложило тази мярка, вече да не представлява опасност за упражняването на родителските функции.

Посочва се, че в случая поведението на П.П. като родител според съда в гр.*** е било противоправно и е довело до налагане на най-тежката санкция, а именно лишаване от родителските му права спрямо детето П.П.. Твърди се, че от постановяване на решението на Районния съд в гр.*** до настоящия момент са изминали повече от 5 години, за което време бащата П.П. коренно се е променил, както и обстоятелствата и фактите въз основа на които е постановено това съдебно решение, които не са актуални към настоящия момент. Излагат се подробни съображения относно това, че П.П. разполага с необходимия родителски капацитет и е в състояние да отглежда и възпитава своето малолетно дете – собствено жилище с детска стая и доходи. Същият поддържал постоянна връзка и общувал с детето, както и с възпитателите и социалните работници в КСУДС ЦНСТДМ без увреждания-1, гр.***, откакто детето е настанено там. Оpoznал е неговите нужди и му е осигурявал всичко необходимо за задоволяване на потребностите му, преминал е и курс за повишаване на родителския капацитет. Твърди се още, че бащата е успял да се промени, да промени порядките си и начина на мислене по отношение възпитанието на децата си и силно желае Преслава да расте в биологичното си семейство. Посочва се, че към настоящия момент ищецът е във фактическа раздяла с майката на детето и затова само той претендира възстановяване на родителските си права. Доказателство за загрижеността му и неговата промяна било и обстоятелството, че той посвещава няколко години от живота си в институционална битка за връщане на детето си, с което демонстрира, че освен интерес към детето има и отговорност да докаже бащинските си способности и да поеме нелекия ангажимент на родителската грижа.

Твърди, че е налице промяна в обстоятелствата, които съдът в гр.***, Германия е взел предвид при постановяване на крайната мярка в защита на непълнолетното дете Преслава, а именно според немските служби родителите са negliжирали възпитанието на детето и нямат необходимия родителски капацитет да се грижат за детето. От друга страна счита, че Германия се е дезинтересирала от съдбата на П.П., неизпълнявайки съдебната повеля и за детето при живи родители, желаещи да се грижа за него, е възникнало риск от ненужна институционализация до навършване на пълнолетие, която може да се отрази негативно на неговото интелектуално и духовно развитие.

При тези доводи е поискано да му бъдат възстановени родителските права върху детето поради отпадане на основанието за лишаването от тях.

В подкрепа на твърденията към исковата молба са представени удостоверение за раждане на ПР. П. П., от което е видно, че детето е родено на *** г. в гр.***, Германия, с майка Р.Г.Б. и баща П. ИЛ. П. и решение на Районен съд гр.***,

постановено на 20.02.2015 г., за отнемане на родителски права и назначаване на настойничество на П.П. – Службата за деца и юноши в гр.***. Представено е и съдебно решение № 5518/25.07.2017 г., постановено по гр. дело № 3099/2017 г. по описа на Софийски градски съд, влязло в сила на 25.08.2017 г., с което по молба на Служба за деца и юноши гр.***, Германия и на основание чл.3 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца е разпоредено връщането на детето ПР. П. П. в държавата по обичайното ѝ местопребиваване – Федерална Република Германия, и предаването ѝ на Служба за деца и юноши на гр.***, Германия, от С.Н.И. и М.Д.З., двамата с адрес: ***.

С разпореждане от 01.12.2021 г. по гр.д. № 1481/2021 г. районният съд е оставил исковата молба без движение и е дал указания на ищеца да посочи надлежен ответник по делото, които са изпълнени в срок и като ответник е конституирано детето П.П., с настойник директорът на КСУДС ЦНСТДМ-гр.*** – ИВ. С..

При извършена повторна служебна проверка по реда на чл.140 ГПК относно редовността на исковата молба и допустимостта на предявения иск, районният съд е констатирал, че производството е недопустимо на основание чл.17 във връзка с чл.8 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 поради липса на международна компетентност /в смисъл международна подведомственост/ на българския съд – в частност Районен съд-Мездра, сезиран с иска по чл.135, ал.2 във връзка с чл.122 СК за възстановяване на родителските права на майката върху детето, поради което с обжалваното определение № 158/23.02.2022 г. е прекратил производството по делото и е указал компетентният според него съд да разгледа иска. За да постанови този резултат, районният съд е приел от фактическа страна, че от изложените в исковата молба обстоятелства е изводима търсената защита, а от доказателствата по делото /приложеното решение на СГС/ е ясен международният елемент – обичайното местопребиваване на детето във Федерална Република Германия, включително и към момента, който бил известен служебно и заради постановеното от Районен съд-Мездра решение по гр.д. № 144/2018 г. по описа на същия съд с правно основание чл.28 ЗЗДет. Изяснявайки основанието за прилагане на правото на ЕС, съотв. наличието на трансграничен елемент, понятието обичайно местопребиваване и вземайки предвид установената фактическа обстановка от доказателствата по делото, решаващият състав е обосновал от правна страна крайния си извод с мотивите, че по арг. на чл.9 и чл.10 във връзка с чл.8 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 г. не може да бъде обоснована компетентността на българския съд, защото детето не е правомерно преместено от една в друга държава члена, поради което не може да се приеме, че обичайното му местопребиваване е в Република България. Крайния си извод решаващият състав е мотивирал и с позоваване на чл.16 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца, според който след получаване на съобщението за незаконно прехвърляне или задържане на детето по смисъла на чл.3, съдебните или административните органи на

договарящата държава, в която детето е било прехвърлено или е било задържано, не разглеждат по същество правото на упражняване на родителските права, освен ако се установи, че детето не следва да бъде върнато по силата на тази конвенция, или че не е подадена молба в разумен срок след получаване на съобщението и на чл.10 от Конвенцията, който провъзгласява принципа на запазване компетентността на съдията в държавата, в която детето е пребивавало постоянно преди неговото отвлечение. В допълнение, районният съд се е мотивирал и с текста на чл.85 от КМЧП, според който отношенията между родителите и детето се уреждат от правото на държавата, в която е тяхното обичайно местопребиваване, а ако нямат такова – от правото на държавата, където е обичайното местопребиваване на детето. При тези мотиви решаващият състав е постановил обжалвания съдебен акт за прекратяване на производството по образуването пред него гражданско дело.

Врачанският окръжен съд, като провери законосъобразността на обжалвания съдебен акт, представените доказателства и становището на страната, намери за установено от правна страна следното:

Частната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок от легитимирана страна и е насочена срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

Правилата, съобразно които се определя местната компетентност на органа при разглеждането и решаването на предявен иск като настоящия се съдържат в Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 /наричан по-долу регламент/а/. Съюзното право е приложимо в случая, защото е налице трансграничен елемент, изразяващ се в данните за обичайно местопребиваване на детето във Федерална Република Германия – държава-членка на ЕС, както и пребиваването му до този момент, след което е отведено в България. Било е образувано и отделно производство по гр. дело № 3099/2017 г. пред Софийски градски съд по искане за връщане на детето по неговото обичайно пребиваване, което е било неправомерно отведено и задържано в друга държава, въз основа на разпоредбите на Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца.

Цитираният и приложим регламент предвижда основанията за определяне на компетентността на съда или правораздавателния орган, независимо от характера им, по граждански дела, отнасящи се до развод, законна раздяла или обявяването на нищожността на брака; определяне, упражняване, делегиране, ограничаване или лишаване от родителската отговорност. Настоящият казус попада в приложното поле на регламента, защото предявеният иск касае възстановяване на родителски права по смисъла на чл.1, пар.1, буква „б“ от регламента. В зависимост от вида на иска, подробно са уредени правилата за определяне на компетентния съд, които в случая се

съдържат в раздел II , чл.8-15 от регламента. Общото правило е, че съдилищата на държава-членка са компетентни по делата, свързани с родителската отговорност за детето, ако детето има обичайно местопребиваване в тази държава-членка по времето, когато съдът е сезиран. Общото правило се прилага при спазване на условията в чл.9, 10 и 12 от регламента, отнасящи се съответно до запазването на компетентността на съда на държавата членка по предишното обичайно местопребиваване на детето, до компетентността в случай на отвлечение на дете и до пророгацията на компетентност.

Понятието „обичайно местопребиваване“ е разяснено еднозначно в множество решения на СЕС, сред които решение от 22.12.2010 г. на СЕС по д. С- 497/10. Според последното понятие за „обичайно пребиваване“ по смисъла на чл.8, § 1 от регламента трябва да се тълкува в смисъл, че това пребиваване съответства на мястото, което изразява определена интеграция на детето в социалната и семейната среда, като следва да се вземат предвид продължителността, редовността, условията и причините за престоя на територията на държавата-членка, както и причините за преместването на семейството в тази държава, гражданството на детето, мястото и условията за обучение в училище, лингвистичните познания, както и семейните и социални отношения, поддържани от детето в посочената държава. Разяснено е още, че обичайното пребиваване на едно дете според чл.8 от Регламента се намира на мястото, където е центърът на неговите интереси, както и че престоят на детето в определена държава не трябва да бъде непрекъснат, за да се приеме, че там е неговото обичайно местопребиваване. Тези разяснения са възприети и в трайната практика на ВКС, обективизирана в множество съдебни актове, израз на която са определение № 225 от 16.06.2020 г. по ч. гр. д. № 1250/2020 г., III г. о. и определение № 176 от 26.04.2021 г. по ч. гр. д. № 433/2021 г., III г. о.

Изясняването на понятието „обичайно местопребиваване“ и съобразяване на изявлението на ищцата по делото /че детето пребивава в гр. *** от 2016 г. насам, въпреки постановения съдебен акт за връщането му във Федерална република Германия/, дават основание на въззивния съд да се приеме, че детето действително има обичайно местопребиваване в Република България. То е настанено за продължителен период от време в КСУДС гр.***, където съобразно дългогодишния си престой, възрастта си, българското си гражданство, липсата на родителска грижа, е нормално да установи трайна социална среда.

По отношение приложението на чл.9, 10 и 12 от регламента:

Както бе отбелязано по-горе, правилото на чл.8, § 1 от регламента обаче не е абсолютно. Съгласно § 2 от същата разпоредба, то се прилага при спазване условията на чл.9, чл.10 и чл.12 от регламента. Посочените текстове касаят изключения от общото правило за компетентност. Затова при изпълнение на задължението си по чл.17 от регламента за извършване на служебна проверка за компетентност съдът следва да провери не само това дали е компетентен по силата на чл.8, § 1 от регламента, но и

това дали неговата компетентност не се дерогира или обуславя от някое от изключенията, посочени в § 2 на чл.8 от регламента. В случай, че при извършената проверка той констатира, че не е компетентен по смисъла на чл.8, § 1, следва да се извърши проверка дали неговата компетентност не е възникнала по силата на чл.9, чл.10 или чл.12 от регламента. Приемането на обратното би обезсмислило установените в чл.9, чл.10 и чл.12 от регламента изключения, тъй като би направило невъзможно тяхното прилагане. Затова правилото на чл.8, § 2 от регламента следва да се разбира в смисъл, че предвидените в неговия текст три изключения, пророгиращи общата компетентност на съда по чл.8, § 1, са с предимство пред правилото, установяващо общата компетентност на съдилищата за разглеждане на спора за родителска компетентност. Предвид това, ако е налице някое от тези изключения, именно съдът, за който те се отнасят, е компетентен да разгледа спора, а не съдът по чл.8, § 1 от регламента.

Разпоредбата на чл.9 от регламента се отнася до случаите на правомерно отвеждане на дете от една държава членка в друга, каквато хипотеза по делото не е налице, поради което не следва да бъдат обсъждани предпоставките ѝ.

Текстът на чл. 10 от регламента по общо правило предоставя компетентност на съдилищата на държавата членка в случаите на неправомерно отвеждане на деца на онзи съд на държава членка, в която детето е имало обичайно местопребиваване непосредствено преди отвеждането му. По принцип тази компетентност се запазва и се прехвърля само ако детето придобие обичайно местопребиваване в друга държава членка и освен това ако е изпълнено и едно от алтернативните условия по чл.10. Целта на регламента е да се предотврати отвличането на деца от една държава членка в друга, а в случай на отвличане — да се осигури незабавното връщане на детето /Решение по дело Rinau, C-195/08 PPU, точка 52/. Оттук следва, че по принцип неправомерното отвличане на дете не би трябвало да води до прехвърляне на компетентността от съдилищата на държавата членка, в която детето е имало обичайното си местопребиваване непосредствено преди отвеждането си, на съдилищата на държавата членка, в която е отведено, дори в хипотезата, че след отвличането детето придобие обичайно местопребиваване в нея. Вследствие на това условията, предвидени в чл.10, букви а) и б) от регламента, следва да се тълкуват ограничително /C-211/10 PPU, C-85/18/. Изследвайки наличието на предпоставките по тези текст, окръжният съд счита, че компетентността на съд на държава членка, в която детето е имало обичайно местопребиваване непосредствено преди отвеждането му, е запазена. Направеният извод се основава на представеното по делото решение № 5518 от 25.07.2017 г., постановено по гр.д. № 3099/2017 г. по описа на Софийски градски съд, влязло в сила на 25.08.2017 г., с което по молба на Служба за деца и юноши гр.***, Германия, определен за настойник на детето с немско съдебно решение, и на основание чл.3 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвличане на деца е

разпоредено връщане на детето ПР. П. П. в държавата по обичайното ѝ местопребиваване – Федерална република Германия, и предаването ѝ на Служба за деца и юноши на гр.***, Германия, от С.Н.И. и М.Д.З., двамата с адрес: ***. С решението се доказва знанието на институцията, която е имала право на упражняване на родителски права и инициативността ѝ срещу отвеждане на детето, с които обстоятелства се оборват предпоставките по чл.10, ал.1 от регламента. Казано по друг начин, установяването на знанието и инициативността на настойника на детето към датата на отвлечането му, обуславят запазване на компетентността на държавата-членка, в която детето е имало обичайно местопребиваване непосредствено преди отвеждането му, която е Федерална Република Германия.

В случаи като настоящия и съгласно цитираната уредба, се съблюдава и цели защита интереса на детето по мястото, където то има обичайно местопребиваване, за да може да се гарантира неговото изслушване в зависимост от неговата възраст. Освен това текста на чл.10 от Регламента ясно визира по отрицателен начин предпоставките, които запазват компетентността на съда в държавата-членка, където детето е имало обичайно местопребиваване преди неправомерното му отвеждане. Внимателният им прочит и анализ не дава основание да се приеме, че постановено по реда на чл.3 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечане на деца, но неизпълнено решение, с което е разпоредено връщане на детето, дерогират тези условия, ерго обуславят компетентността на друг съд – в случая българския, да разгледа делото. Въпросът дали постановено, но неизпълнено решение по чл.3 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечане на деца, с което е разпоредено връщане на детето, прави неприложим чл.10 от Регламента, не е бил предмет на тълкуване и произнасяне пред СЕС. Като се има предвид обаче целта на регламента – защита от първостепенно значение на интересите на децата при упражняването на родителските права, гарантиране на международноправна защита на децата от вредните последици на неправомерното им отвеждане или задържане, установяване на процедури, осигуряващи тяхното незабавно връщане в държавата на обичайното им местопребиваване, а също така и гарантиране защита на правото на лични отношения, според настоящия съдебен състав не може да се тълкуват разширително условията по чл.10 от регламента в случаи като настоящия. Казано по друг начин, неправомерното отвлечане на дете не би трябвало да води до прехвърляне на компетентността от съдилищата на държавата членка, в която детето е имало обичайно местопребиваване непосредствено преди отвеждането си, на съдилищата на държавата членка, в която е отведено, дори в хипотезата, че след отвлечането детето придобие обичайно местопребиваване в нея. Изложеното разбиране би могло да бъде подкрепено от тълкуването на чл. 20 от Регламента, дадено от СЕС в Решение на Съда от 23 декември 2009 г. по дело С-403/09, според което при неправомерно местене, респ. задържане на дете, чл.20 от Регламента не би могъл да се тълкува по начин, който да го

превърне в инструмент, обслужващ родителя, отвел или задържал неправомерно детето, за да се продължи създаденото от противоправното му поведение фактическо положение или да се узаконят последиците от това поведение.

Наличието на пречка по чл.10 от Регламента, според настоящия съдебен състав, прави ненужно изследването на предпоставките по чл.12 от Регламента. Въпросът дали следва да се изследва наличието предпоставките на следващите текстове от Регламента, обуславящи специална компетентност, когато са налице пречки по предходен текст, както е в настоящия случай, отново не е намерил разрешение в практиката на СЕС и/или ВКС. Изводеният по този въпрос отговор според въззивния съд следва ясно както от условията на нормата по чл.10 от регламента и се обуславя от изложените по-горе мотиви за стриктното му тълкуване и невъзможността да бъде прехвърлена компетентност на друг съд в държавата-членка по обичайно местопребиваване на детето след неговото неправомерно отвеждане. По тази причина дори производството пред районния съд да е приключило още на фаза депозиране на искова молба, без да бъдат връчени книгата по нея, не е налице съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на акта и връщането му на първоинстанционния съд за размяна на книга, следствие на което да бъдат изследвани предпоставките по чл.12 от Регламента.

В подкрепа на направените заключения за тълкуване на чл.10 от Регламента е и разпоредбата на чл.16 от Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца. Цитираният текст предвижда, че след получаване на съобщението за незаконно прехвърляне или задържане на детето по смисъла на чл.3, съдебните или административните органи на договарящата държава, в която детето е било прехвърлено или в която е било задържано, не разглеждат по същество правото на упражняване на родителските права, освен ако се установи, че детето не следва да бъде върнато по силата на тази конвенция или че не е подадена молба в разумен срок след получаване на съобщението.

Видно от съдържанието му в него са уредени подобни на предпоставките, предвидени по Регламента, изследването на които не променя направения вече извод, щом като има постановено и влязло в сила решение по чл.3 от Конвенцията.

По делото не може да бъде приложена и дадената по реда на чл.15 от Регламента възможност. Съображение 13 от Регламента допуска в интерес на детето, по силата на изключение и при спазването на определени условия, посочени в чл.15 от него, на съда, който е компетентен, да може да прехвърли делото на съда на друга държава-членка, ако този съд е по-подходящ да разгледа делото. В настоящия случай обаче няма данни друг съд на държава-членка да е сезиран със същото искане, за да може да бъде упражнена тази възможност.

В обобщение, необходимостта да бъдат спазени прогласените в цитираните актове принципи налага извод, че българският съд не е компетентен да се произнесе по

исквата молба на П. ИЛ. П. от гр.Ботевград срещу детето ПР. П. П., представлявано от настойника ИВ. С. – директор на КСУДС ЦНСТДМ без увреждания 1 – гр.***, с искане да му бъдат възстановени родителските права над малолетното му дете ПР. П. П., родена на *** г. в гр.***, Германия, поради отпадане на основанията за лишаването му от такива права.

В заключение, след цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, настоящият съдебен състав не намира основание за неговата отмяна, поради което и след съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения и на основание чл.278 във вр. с чл.121 ГПК, Врачанският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 158 от 23.02.2022 г., постановено по гр. дело № 1481/2021 г. по описа на Районен съд – Мездра.

Определението подлежи на обжалване с касационна частна жалба пред Върховния касационен съд на Република България по правилата на чл.274, ал.3 във връзка с чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК в едноседмичен срок от връчването му на страната.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____